

možno nejbezpečnější přihlížení k zápasu dvou mužstev, konanému obvyklým způsobem. S tohoto hlediska obyčejné porušení pravidel fotbalového zápasu hráčem není již vadným plněním, vždyť proto při zápase účinkují rozhodčí, a z povahy zápasu plyne, že divák na fotbalovém hřišti musí počítati s jistým normálně se naskytujícím nebezpečím, které jest mu zjevno a které pořadatelstvo zápasu, jež nemá při normálním průběhu na zápas samo vlivu, nemůže zameziti. Musí tedy divák počítati na př. s tím, že míč vletí do obecenstva, po případě, že na menším hřišti odpovídajícím místním poměrům může dojiti k nárazu hráče do diváka u ohrady hřiště. Podle toho musí i divák sám pečovati vhodným chováním o svou bezpečnost, na př. odstoupením od ohrady hřiště, kam se za míčem žene hráč, uhnutím těla, aby zamezeno bylo snad rozbití brýlí a poškození oka míčem zalétnuvším mezi obecenstvo. K obsahu smluvního plnění při zápasu v kopané patří tedy zabezpečení diváka v normálních mezích a při řešení sporu jde o to, zda hráč, způsobivší žalobci poranění, vybočil či nevybočil postupem nižšími soudy zjištěným z normálního průběhu hry neobvyklým způsobem, čímž neúmyslně poranil žalobce. Žalobce netvrdil, že hráč, když při své hře ho poranil, překročil meze obyčejného vybočení hráče z pravidel hry, naopak uvedl v odvolacím sdělení, že si hráč ten nepočínal neopatrně, »ježto jeho jednání je vysvětlitelno zápalem hry, neboť fotbalový zápas jest v podstatě stále nebezpečnou hrou, zejména, jsou-li síly obou stran vyrovnány a stupňuje-li se prudkost hry, s čímž musí klub zápas pořádající počítati jako s normálním zjevem«. Nepovažuje-li však podle toho sám žalobce postup hráče jej poranivšího za neopatrný, přesahující mezi obyčejného vybočení z pravidel hry, pak podle toho, co výše jest uvedeno, nemá nárok na náhradu škody podle §§ 1313 a) nebo 1315 obč. zák., jak měl zato odvolací soud, a jedině z té okolnosti, že žalobce, přihlížející jako platící divák fotbalovému zápasu, při obvyklém průběhu zápasu byl neúmyslně poraněn hráčem, nelze vyvoditi podle zákona náhradní nárok proti pořádajícímu klubu. Na tom základě, že hřiště žalovaného klubu snad bylo vadné pro malou vzdálenost ohrady pro obecenstvo od pozemní čáry, žalobce odškodňovací nárok neuplatnil.

Čís. 17381.

Zákazem přesouvati daně (§ 341 zák. o přímých daních) není dotčeno ustanovení dovětku, jímž zůstavitel uložil dědici, aby platil s ročním důchodem odkazovníku i rentovou a důchodovou daň připadající na tento důchod.

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 2810/38.)

Zůstavitel Karel S., k jehož pozůstalosti se přihlásil bezvýmínečně jeho syn (žalovaný) jakožto dědic z testamentu, zanechal poslední po-

řízení, v němž uložil žalovanému, aby žalobkyni vyplácel roční důchod 30.000 K pololetně předem počínaje dnem jeho úmrtí. Žalobkyně přednesla, že podle posledního pořízení veškeré dědické poplatky a všechny daně jakéhokoliv pojmenování má platiti žalovaný, takže musí obdržeti roční důchod čistý. Jde o požitky, podrobené rentové dani, pokud se týče dani důchodové. Poněvadž jí z vyplácených částek byly tyto daně skutečně předepsány (daň důchodová jejímu manželu, ježto s ním sdílí společnou domácnost), domáhá se na žalovaném zaplacení těchto daní. Proti žalobě namítl žalovaný, že žalobkyně nemůže zaplacení těchto daní požadovati vzhledem k § 341 zák. č. 76 z r. 1927 a 226/36 Sb. z. a n., ježto tento závazek, uložený mu posledním pořízením, jest právně nepřípustný a neplatný. Nižší soudy uznaly podle žaloby a odvolací soud v otázce, o niž jde, uvedl v důvodech: Podle § 341 cit. zák. (zák. č. 76/27, 180/27, 167/30, 226/36 ve znění vyhlášky 227/36, opravené číslem 284/36), jsou neplatné pouze dohody sjednané, aby přímou daň nesla místo poplatníka zcela nebo částečně osoba jiná. Odvolatel nepřípustně toto ustanovení zákona rozšiřuje na všechna »jednání, která by směřovala k tomu, aby...« a marně v tom směru poukazuje na materiálie zákona. Z důvodové zprávy (tisk senátu N. S. R. r. 1927 č. 1000) nelze pro výklad odvolatelův nic vyčísti a je z ní jen zřejmo, že zákon zmíněným ustanovením chtěl zabrániti aspoň zjevnému přesouvání daně s poplatníků na osoby jiné smlouvami, kterými by poplatník svou daňovou povinnost chtěl převaliti na subjekt, kterému zákonodárce povinnost nésti daň uložit nechtěl. Zde však nejde o žádnou smlouvu, nýbrž o jednostranné pořízení zůstavitelovo, ale nejde ani o akt poplatníka, který by se daňové povinnosti chtěl vyhnouti, nýbrž o akt osoby od něho odlišné, ježto poplatníkem by tu byla žalobkyně, případně její manžel. Nelze tudíž ani z výše uvedeného ustanovení zákona dovoditi, že by dovolatel nebyl výše uvedeným příkazem zůstavitelovým vázán, a stejně tak ne z § 653 obč. zák., když, jak dovozeno, nejde o žádné opatření protizákonné ani o žádnou výminku nemožnou nebo nedovolenou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud neshledal zákonného důvodu, aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3 c. ř. s.). Pokud jde o výklad § 341 zák. o přímých daních ze dne 15. června 1927 č. 76 z. a n., podotýká se toto: Ono ustanovení zákonné zní: »Dohody sjednané, aby přímou daň nesla místo poplatníka zcela nebo částečně jiná osoba, nejsou právně účinné.« Vládní nařízení ze dne 20. prosince 1927 č. 175 Sb. z. a n., kterým se provádí zákon o přímých daních, poznamenává k § 341: »Právní bezúčinnost takových smluv platí pro každý obor právní, tedy nejen pro obor práva soukromého, nýbrž i pro obor práva daňového.« (Viz čl. XVI. uváděcího ustanovení. § 17 čís. 6 a

§ 78 e) zák. o přímých daních v čl. XVI. uvedené, mluví o závazcích smluvně převzatých.) V komentáři k zákonu o přímých daních, vydaném Dr. Bušákem a dalšími spisovateli, praví se na straně 901 toto: »Ustanovení § 341 má čeliti zejména přesouvání přímých daní, jež podle úmyslu zákonodárce má nésti ze svého poplatník, to jest osoba podle zákona daní povinná, smluvní cestou na osoby jiné od poplatníka odlišné.« V souzené věci jde o daň důchodovou a rentovou. V hlavě I. o dani důchodové a v hlavě VI. o rentové dani zmiňuje se však zákon o přímých daních také o dědictví (§ 7/2); o neodevzdaných pozůstalostech a o osobách povolaných k dědické posloupnosti, jež nabyly požívání pozůstalosti (§§ 1, odstavec 4 a 24, odstavec 3); o požitcích, které se zakládají na darování, posledním pořízení nebo na koupi důchodu (§ 172 odstavec 2 č. 5). Pojednává tedy zákon o přímých daních nejen o dohodách (smlouvách), nýbrž i o posledním pořízení a dědictví. Z toho plyne, že dohodou ve smyslu § 341 tohoto zákona a smlouvou podle prováděcího nařízení k § 341 nelze rozuměti dovětek Karla S. ze dne 21. března 1935, který je pouze jednostranným právním jednáním pro případ smrti. Právní jednání Karla S., založené touto listinou, nespadá proto pod ustanovení § 341 zák. o přímých daních, stanovící právní bezúčinnost přesouvání daní. Rozhodnutí č. 17.246 Sb. n. s. nelze v projednávané věci použiti, poněvadž v případě řešeném oním rozhodnutím šlo o pachtovní smlouvu.

Čís. 17382.

K výkladu § 91 obč. zák.

Pokud jest při posouzení hospodářské mohoucnosti výživou povinného přihlížeti také k naturálním výhodám, spojeným se služebním postavením výživou povinného.

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 724/39.)

Žalobkyně se domáhá na žalovaném, aby jí platil výživné v částce 350 Kč měsíčně tvrdíc, že žalovaný má se všemi požitky a naturaliemi asi 1000 K měsíčně a mimo to ještě zdarma jízdenku na dráhu, režijní uhlí skoro zdarma, jakož i že dostává služební oděv. Prv ý s o u d vyhověl žalobě co do částky 220 K měsíčně. O d v o l a c í s o u d snížil stanovené výživné na částky 160 K měsíčně.

N e j v y š š í s o u d uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni částku 190 K měsíčně.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že naturální výhody služební oděvu, pobíraného téměř zdarma, a 50 q uhlí ročně za režijní cenu 14 K 60 h za 1 q nemají pro žalovaného nijakou hospodářskou